

Anmeldelse af Benny Lihme

DE MISERABLE

Peter Graae:
Bad Company.
Fire år i Bandidos.
469 sider, kr. 264,95.
People's Press.

Med en særegen form for litterær elegance bygger denne journalistiske rapport fra en gulvspand bro mellem hovedpersonens job som slagter og hans læsning og fascination af HA-rockeren Jønkes bog "Mit liv". Fra slagtning af spædkalve til slagtning af Bullshit præsidenten "Makrellen" er der ikke langt i det forlaget, uden at underdrive, betegner som "en grotesk krimidokumentar".

René Vestergaard var 44 år, to gange fraskilt og weekend far (på papiret) til to sønner, oprindeligt udlært slagter, senere afdelingschef i et sikkerhedsfirma, dørmænd her og der og, som det mest kulørte, konvertit. På et tidspunkt blev René således til Hamza, "Allahs løve", som i Islams historie var både tapper og modig.

Vi står altså med en fuldvoksen dansk mand, ikke en ung identitetssøgende marginaliseret rod. En mand som ovenikøbet har klaret sig, hvad det udvendige angår: uddannelse, job, ægteskab, børn og familie. Alligevel søger han efter meningen med livet og forsøger sig med islam. Det er uklart og overfladisk fremstillet i bogen, hvor dybt denne bekendelse stikker. Ikke særlig dybt, tilsyneladende. For han søger fortsat efter en dybere mening med livet og finder ud af, at den må ligge i medlemskabet af en anden konservativ kollektivistisk ramme, nemlig broderskabet Bandidos.

Styrken i "Bad Company" ligger her i dens kortlægning af den del af det globaliserede Bandidos (stiftet i Texas i 1966), som lokalt udspiller sig i Nykøbing Falster. Eller Falster i det hele taget, med afstikkere til Vordingborg og Næstved. Et kapitel med overskriften "Vordingborg Pokerklub" beliggende på byens butiksstrøg Algade og en regulær Bandidos hashbutik er bogens komiske højdepunkt ("det var ligesom at åbne en 7-Eleven"), fordi det sker og fungerer lige foran øjnene på borgere og politi.

Bandidos i lokal aftapning er bogens force, intet er for småt eller for lokalt. De små Banditter får lige så stor opmærksomhed som de store Banditter i bogen, for selv små skadedyr kan tyrannisere lokalmiljøer og uskyldige borgere.

Selvfølgerlig afdækker Peter Graae Bandidos' involvering i hashsmugling og videresalg i de lidt større formater, men der hvor bogen først og fremmest har fanget min opmærksomhed, er når den fremstiller al den usle (små)kriminalitet, som Bandidos folk står for og som ikke slår stort ud i kroner og ører, men som har store menneskelige omkostninger og uskyldige ofre: personalet i Dagli' Brugsen i Sørbymagle, hjemmerøveriet mod en hestehandler, Statoil-tankstationen i Øster Kippinge, hvor

der skulle stjæles skrabelodder og taletidskort og andet let omsætteligt, trusler og bank til den lokale pusher på forsorgshjemmet Saxenhøj i Sakskøbing, når han ikke kunne betale for leverancerne til tiden osv. osv.

Hertil kommer bogens afdækning af den forbløffende mængde intern vold og afpresning i det klasseopdelte ulighedssamfund Bandidos. Selv ikke det hemmelige politi i Sovjetunionens storhedstid kan hamle op med den overvågning og det angiveri, som præger organisationen. Bogen er således fyldt med eksempler på grov "Bandidos on Bandidos crime". Uden rettergang, selvfølgerlig, og enten med utrolige bøder eller kontant fysisk afstrafning. Ofte er de to ting forbundet: et svagt medlem kommer i gæld til et stærkt medlem og tvinges til at begå røveri for at kunne betale sin gæld, der ellers stiger med enorme rente tilskrivninger og ender med lemlæstelse, hvis ikke pengene falder. Bogen er interessant her i skildringen af Bandidos' brutale afdeling for Interne Affærer. På side 245 siger René Vestergaard følgende: "Det var egentlig underligt, at det var som det var. Men man var nødt til at beskytte sig mod sine brødre i Bandidos."

"Vi vil hellere dø på vores fødder end leve på vores knæ." Sådan lyder et Bandidos slogan. Ved hjælp af politiets vidnebeskyttelse og plastiske operationer af ansigtet døde René Vestergaard på sine knæ. Han ledte efter meningen med livet i en biker kultur uden at have en bike. På den måde ligner historien om bikereren uden bike historien om den døde uden en grav.

René Vestergaard magtede ikke i de fire år i Bandidos at komme op i hierarkiet, og han endte med, efter adskillige fængselsdomme, at ha' det lidt som Hans Scherfigs "Den Forsvundne Fuldmægtig". Først i fængslet fandt han som fuldmægtigen ro, og han konkluderer hen ad vejen, "at han var god til at sidde i fængsel." (s. 223). Hvilket står noget i kontrast til hans beskrivelse af positionen nederst i Bandidos fængsels hierarkiet, hvor "hverdagen var som i et klubhus. Som supporter var René lavest i Bandidos-hierarkiet. Det var ham, der havde lokumstjansen. Han stod for at rengøre afdelingens to toiletter, og på A2 havde de fuldgyldige bestemt, at de skulle skures

flere gange om dagen, ligesom gulvet blev vasket i tide og utide. Derudover skulle René vaske gulv på fængselsgangen hver morgen." (s.366)

René Vestergaard gik en dag ind på politistationen i Nykøbing Falster og sagde, at han ville tilstå egen kriminalitet og angive alt og alle fra hans fire år i Bandidos. Han fik 7 1/2 års fængsel og bidrog til mange fængselsdomme herudover til de tidligere "brødre". Det han fortalte til politiet, har han nu også fortalt til Peter Graae, som i tillæg har haft indsigt i politiets og domstolens akter. Yderligere har han haft samtaler med 100 personer, som har været med til at kaste lys over sagen René Vestergaard og Bandidos. Tilbage står imidlertid på bundlinjen, at bogen i sidste instans bygger på én kilde, nemlig den dømte. Peter Graae har opsøgt de Bandidos medlemmer, som er blevet angivet af Vestergaard for at høre deres version. Hvilket der ikke er kommet noget ud af, da de enten benægter at det forholder sig som Vestergaard siger, eller de reagerer overhovedet ikke på henvendelserne.

Bogen har et noget udvendigt præg, der er tale om en form for opremsende bogholderi journalistik, hvor læseren aldrig rigtig får mulighed for at vurdere, hvordan denne mand egentlig er og hvorfor han har gjort, hvad han har. Den fortjener sin plads i genren seriøs rocker litteratur uden at være på niveau med fx. Mads Brüggers og Nikolaj Thomasens "Abemanden – Mordet på rockeren Karate Claus" og Morten Frichs "Kronvidnet. Hells Angels indefra."

Kvinder? De er til stede i bogen som randeksisterer men i bemærkelsesværdigt mange tilfælde også i normal rollen som hustruer til de kriminelle mænd. Martin Krasnik på Weekendavisen har gjort sig til talsmand for, at de offensive kvinder i #Me Too bevægelsen også burde adressere det seksuelle misbrug af muslimske kvinder. Til denne logik bør så også høre, at nogle interesserer sig for rocker hustruer og kvinder i rockermiljøerne. Hvad Peter Aalbæk og Zentropa har været for den kreative klasse, er Bandidos for lavproletariatet.